

Beckett

režie Ferdinando Cito Filomarino, 2021

TEXT JAKUB KURNAS

HODNOCENÍ 55 %

Thriller, akční film a psychologické drama je trojice žánrů, které se často doplňují a mezi kterými není zcela zřetelná hranice. Beckett se v takto vymezeném žánrovém meziprostoru pohybuje – nebo spíš ztrácí.

Příběh sleduje muže (John David Washington), který na dovolené v Řecku způsobí nehodu, při které zemře jeho přítelkyně (Alice Vikander). Suverénní herecké výkony ústřední dvojice, která v úvodu nastolí atmosféru láskyplného vztahu, připravují půdu pro výživné psychologické drama o vyrovnávání se s žalem a vinou. To ale nepřichází, děj se stáčí k tuctové akční zápletce: muže začnou pronásledovat místní policisté, a tak utíká a postupně odkrývá důvody svého pronásledování.

Film působí roztěkaně: akční a psychologická linka se nejenže nepojí, jedna druhé vyloženě překáží. Honičky a bitky jsou prokládány krátkými momenty oddechu – v nich na hlavního hrdinu doléhá pocit ztráty a akční film se náhle překlápí do intimního psychologického dramatu. Washington si s rozdílnými polohami zvládá poradit, je dostatečně průbojný jako akční hrdina a uvěřitelný jako truchlící muž. Snímek ale nedává vodítko, jak izolované momenty tíživého žalu začlenit do hlavní dějové linky. To znesnadňuje interpretaci díla jako celku.

V mnoha detailech je přítom film působivý. V malebné řecké krajině zvládá zachytit nečekanou tíživost, hudební doprovod je příjemně provzdušněný. Snímek vrcholí pasáží, kdy hrdina prochází demonstrujícím davem: ta věrně zachycuje dusnou společenskou atmosféru chvíli před propuknutím otevřeného násilí.

Dobře zvládnuté detaily jsou ale rozestě v příběhu, který neví, co přesně chce říct. Neucelenost je společným rysem Becketta i dalších filmů z produkce Netflixu (Platform, Da 5 Bloods). Že by limity filmové masprodukce?

Martánské lodě

režie Jan Foukal, 2021

TEXT VIKTOR PALÁK

HODNOCENÍ 54 %

Pokud sledujete kapelu Květy a tvorbu Martina Kyšperského, narazili jste s největší pravděpodobností i na básnickou sbírku Martánské lodě. Tu napsal spolu se svou přítelkyní, která si před pěti lety vzala život – a kterou nyní po boku samotného Kyšperského ztvárnila Eliška Křenková. Milostný příběh, u kterého je nemožné ignorovat kontext, režíroval Jan Foukal, o kterém bylo prozatím nejvíce slyšet díky poněkud bludnému trampskému dokumentu Amerika.

„Tady budeme spolu šťastni,“ plánuje filmový pár, který jako by v životě nabitým emocemi hledal trochu klidu. Jenže na cestách s kapelou a s neurčitými zdravotními peripetiemi je najdete stěží. A tak sledujeme partnerské rozepře i momenty blízkosti, kulisy, které by měly tvořit pozadí pro harmonický vztah, však pořád někdo strhává. Jednou to je svévolný osud, jindy režijní nejistota.

Foukal jako by se nemohl rozhodnout mezi hřejivostí a odtazitostí, podobně jako je prakticky nemožné napojit se na emocionální vazbu obou hrdinů. Na to je film příliš epizodický, nikdy tu nenavazují více než dvě scény – i proto je vlastně nemožné rozklíčovat, jak dlouhé období zachycuje. Celkové zmatečnosti, ve které Martánské lodě ne a ne najít vytoužený přístav, alespoň trochu pomáhají lokace – film se po Brně a okolí pohybuje podobně elegantně jako Šulík po Ostravě (ve Slunečním státě) nebo Krobot po Olomouci (v jinak úplně mimoběžném Kvartetu). Jenže jen z koupaliště u Blanska emoce nevylovíte. Smutný příběh.

Zelený rytíř

režie David Lowery, 2021

TEXT VERONIKA HAVLOVÁ

HODNOCENÍ 90 %

Artušovské legendy jsou jedním ze základů evropské literatury. V podobě odkazů, aluzí a parafrází je jimi nasáklá celá euroamerická kultura. Sir Gawain, Artušův synovec, ale patří k méně známým postavám artušovského cyklu. Veršovaný rytířský román ze 14. století Sir Gawain a Zelený rytíř inspiroval nezávislého amerického režiséra Davida Loweryho k vytvoření magického tripu plného barev, záhad, násilí, bloudění po ostrovních lesích a vřesovištích a především spousty nerytířského chování.

V jeho centru se poflakuje mladý Gawain, panovníkův synovec, který má na všechno dost času. Život mu uplývá v kratochvilích s neurozenou milenkou a popíjením po hospodách. Není tedy divu, že vyzve-li ho o Štědrém večeru král k vyprávění poutavého příběhu o svých skutcích, nemá, co by řekl. Snad proto se rozhodne přijmout výzvu Zeleného rytíře, jenž náhle naruší královskou hostinu. Pravidla jsou jasná, komu se povede uštědřit mu ránu, získá na rok jeho magickou železnou sekeru. Dotýčný se ale přesně za rok musí dostavit do Zelené kaple a přijmout ránu od Zeleného rytíře.

Klíčovým slovem Loweryho filmové verze legendy je ambivalence. Už samotná zelená barva je tu, ostatně v souladu s předlohou, jak symbolem života, tak rozkladu. Znakem jak slabosti, tak cti. Samotná identita Zeleného rytíře není odhalena. Je to loutka v rukou Gawainovy matky, jež chce synáčka konečně dostat z domu? Nebo krále, který chce pro svého dědice velikost? A co teprve Gawain? Je to zhýčkaný zbabělec, nebo jen tápající muž, který hluboko v sobě skrývá rytířské ctnosti? Lowery nám sice v průběhu nabízí nejružnější vodítko, nicméně finální výklad nechává na nás. Naštěstí je i samo bloudění v jeho obrazivosti krásným a intenzivním zážitkem.